

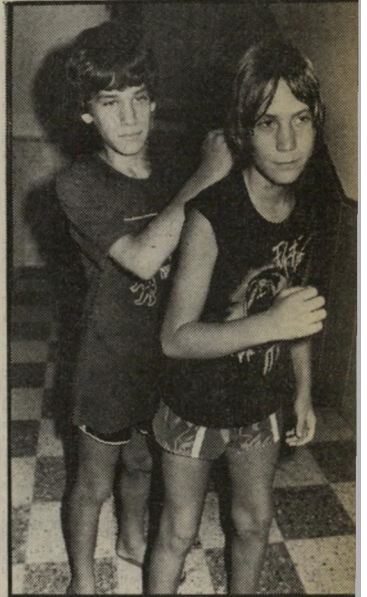
במדינה

דרכי אדם

הטחול המפוצץ

הילד בן ה-10 קרא לחברו בן ה-11 "אוזני חמור". זה הגיב במכתב-מרפק.

הכל התחיל בגלל אוזניו של שאול ("שולי") רודר. הנער בן ה-11 לא עמד בכעסו כשהזכירו לו את אוזניו. הוא הצמיח את שערו תמיזי הבלונדיות כדי

שולי (מימין) משחזר האסון * לא חשבת שזה חמור?

אמו ואביו של שימעון משחו קורה לילדים

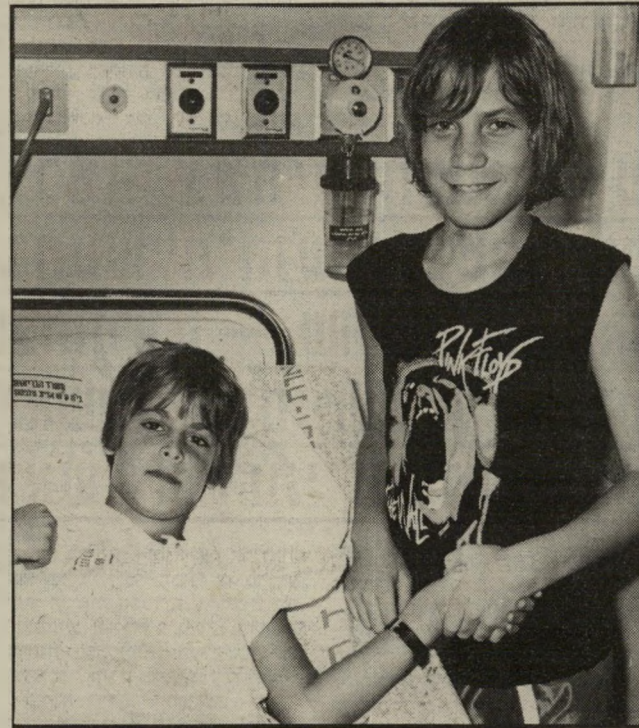
הפעם עם שולי השכן היא לא העלתה ברעתה שהפגיעה שספג בנה כביטנו יכולה להיות חמורה. זו כסף הכל מכה חמוד, זה כלום, הוא הביתה". היא הקימה בוהדות את בנה ועלתה איתו לדירתם שבקומה השנייה. אולם אחרי כמה דקות הבחינה רחל שבנה מצויב, מויע ומתחיל גם לאבד את הכרתו. היא הזמינה מניית ונסעה עימו לקופת-החולים. אבל עד שהבאתי אותו לקופה הוא היה חצי מת. רופאה שברקה אותו הזמינה מייד אמבולנס והבילה אותו לחדר-המיון של בית-החולים וולפסון הסמוך. לא ידעתי שזה חמור, אבל כשראיתי שהרופאה לא יודעת מה לעשות הבנתי.

שהגיע למיון לא היה צורך בבדיקה ארוכה. מראהו הצהוב של הילד הספיק. הוא נדקח ברחיפות לחדר-הניתוח.

יותר גדולה. אני מרגיש צורך רחוק להדגיש לכל עם ישראל, כדי שיראו וייראו, שבגלל מיקרה ביש אחד יכול ללכת נרגע.

זה ממש מישחק באש, כל מישחקי הילדים. שמענו על המישחק עם הפריג'ידר, שנעלו בתוכו ילד ובמקום ללכת ולספר ברחו כל חבריו מהפחד והילד מת. אותו הדבר קרה עם התליה של הילד: הילדים כאילו שיחקו והילד ניתלה ומת. יש הרבה מיקרים אחרים שקורים בכל יום ולא כותבים עליהם בעיתון. אסור לחשוב שאם ילד יוצא מהבית וסוף סוף יש שקט בבית או זה נגמר. יש לראו ולחפש אותו ולבדוק מה הוא עושה, ומה הוא הולך לעשות.

בלי אלימות. המחנכת של שימעון הציעה להוריו שישלחו את בנם לקארטה, כדי שילמד שם להגן על

שימעון ושולי מתפייסים בבית-החולים. אמשך לשחק איתו.

עצמו. אך הצעתה נתקלה בהתנגדות עזה של ההורים. זה נכון שהוא לא יודע להחזיר מכות, אבל אנחנו משתדלים ששימעון יהיה ילד מיוחד ושישמש דוגמה לילדים אחרים. אנחנו מתנגדים שילך ללמוד להחזיר מכות. לימים קארטה מביא אלימות, ויש לנו מספיק ממנה בסרטים ובטלוויזיה, טוען אביו של שימעון.

שימעון הצנום, השווה עדיין בין כותלי המחלקה הכירורגית של בית-החולים, יאלץ להמשיך לחיות את חייו ללא הטחול. אפשר להיות גם בלי טחול, מסביר הר"ר פורר. כמו שאפשר להיות בלי כליה אחת, ובלי חצי כבד ועוד איברים אחרים. טחול יש תפקיד במערכת החיסונית של הגוף, אך הוא אינו האיבר היחיד שממלא תפקיד זה. עוררים לו בכך איברים אחרים בגוף. אי אפשר למות מפגיעה בטחול, אלא רק משטפי הדם הנגרמים כתוצאה מכך.

שימעון הוא ילד עירני, ומודע לכל מה שהתרחש. כריקנות ובידענות מפרט הנער המאושף, שצלקת ארוכה רוצה את ביטנו, את כל קורתיו. איך ראה את כל העולם מלבין סכיבו, כשלחץ דמו ירד וכמה כאב כל גופו מהפגיעה.

לפעמים אני מרכיך לילדים שמתחילים איתי, אבל ילדים הגדולים ממני מרכיצים לי יותר חוק. שולי הגויים במכה. אני בטוח שהוא לא התכוון לפוצץ לי את הטחול. הוא בא לבקר אותי, ואמרתיו לו שאני כועס עליו. וכשארגיש בריא אחזור לשחק איתו כמו בעבר.

תחת לחשוב איך לפרק את המחנה ולהחזיר את השבויים הביתה, הם חושבים איך להגביה את הקונצרטיות!

החיילים השומרים על השבויים נמצאים במחנה הסמוך למיכלאות, ומוסרתים בסוללת עפר גדולה. כל מחנה המעצר מוקף בגדר וכך גם בין המיכלאות. אך למעשה הצליחו העצורים לקרוע חורים גדולים מאוד בגדרות שבין המיכלאות, כך שמלבד הגדר החיצונית אין שום גדר פנימית יעילה במחנה. מלבד חיילים שוהים

ה מידע הזורם על המתרחש במחנה אל-אנצאר הוא מקוטע, סלקטיבי ובלתי-ינייין לבדיקה. ידיעות על מהומות במחנה והריגת שבויים בטענה שניסו להימלט וזכות לכותרות לשעה. השבוע תיאר סוכנויות-הידיעות בכיירות את סיפור בריחתם מהמחנה של 50 שבויים. ראש קבוצת הבורחים

האמת של אל-אנצאר

במקום עצירים מכלא 6, העושים עבודות רס"ר במחנה הישראלי.

שביל החרא

ה חיילים שומרים ממיגרלי הש"מ המירה, ומזחלמ"ם, הנוסעים מסביב לגדר החיצונית ובשביל החוצה את מחנה השבויים, שזכה לכינוי "שביל החרא". זהו השביל שבו עוברת משאית השואבת את הצואה מהמחראות שהתנקזו בכל מיכלאה, סמוך לשביל המחראות עולה ריח כבד האופף את המחנה.

בתחילת יולי פרצו יותר מאלף עצירים את הגדרות הקרועות שבין המיכלאות והתרכזו בשביל החרא. הם עברו ממיכלאה למיכלאה כשהם נושאים את ציודם האישי ומחזיקים במוטות ברזל באורך של מטר. אחרי שעות של המתנה ניתנה לעצורים הוראה לשוב למיכלאותיהם. והם עשו זאת כעבור שעה.

הספירה נעשית במיכלאות בוקר בוקר.

24 שעות ביממה

ה חיילים הישראליים היושבים על המיגרלים מגלים התעניינות בחיי השבויים. הם מקבלים יום-יום אוכל במשאיות מוון, המניחה את המזון בצמוד לפתח. העצורים דורשים שהחיילים לא יגעו באוכל. לא מכבר הם קיבלו תחתונים. לאות מחאה פרמו כולם את התחתונים ואת הגומים הפכו לרוגטקות. המשמעת אצלם היא צבאית לכל דבר. הם אינם רבים, אינם מתקוטטים ואינם צועקים איש על רעהו. הם מתרחצים בצורה אינטנסיבית בכורים המתקנים ליד המחראות, ואת שיערם

סיפר איך הצליחו הוא וחבריו לחפור מינורה באורך של 23 מטר, בעבודה רצופה של 45 יום. בקצה המינורה המתניו להם, כמתוכנן, חכריהם והעבירו אותם את הגכול המפריד בין הכוחות הישראליים ווסוריים.

מה באמת מתרחש במחנה השבויים הגדול? איך חיים ומה חושבים יותר מ-5560 איש העצורים שם מאז יוני אשתקד? מהו סדר יומם, האם הם יכולים לברוח? מה חושבים חיילי צה"ל המשרתים שם על תפקידם וביטחונם? האם אמצעי הזהירות הננקטים במחנה הם מספיק?

כתב העולם הזה, בדיציון ציטריני, נפגש עם חיילי מילואים ששירתו שם. מליקוט המידע שנמסר בשיחות רבות על-ידי אנשים רבים עולה תמונה מפחידה על המתרחש.

אנשי המילואים אינם מתכוונים לשתוק. את מימצאיהם הם יגישו לשרה-ביתחון, משה ארנס, המופקד בתוקף תפקידו על נושא זה. לדעתם, הם חייבים להתריע עתה על המתרחש במחנה-השבויים בטרם יהיה מאוחר.

מחנה אל-אנצאר הוקם במהלך הקרבות בלבנון ליד כפר הנושא שם דומה. לוחמי אש"ף, לבנונים ואחרים שנחשדו בשינוף פעולה הובאו לשם. המחנה מורכב משני חלקים זהים, כשסוללת עפר מפרידה בין חלק לחלק. אורך כל חלק כקילומטר ורוחבו כ-300 מטר. כל חלק מחולק למיכלאות. בחלק הראשון 20 מיכלאות, ובשני 27.

כל מיכלאה היא בת 800 מטר מרובע לערך ובה חיים 350 עצירים. עד לפני חודשים שכנו באוהלים. בתחילת יוני, על-פי הוראה, שרפו כל יושבי המיכלאות את האוהלים והשאירו בכל מיכלאה את אוהל המיטבה בלבד. העצירים עצמם התקינו להם אוהלים קטנים משאריות המאהלים הגדולים ומשמיכות שטופקו להם.